

Štev. 9.

V Ljubljani, september 1924.

Letnik XXV.

Izdajalčeva smrt.

(1580)

V Klanjcu radostno kipi proščenje,
narod poje in se v kólo vije,
žalostne dogodke dni preteklih
blaga je pozabnost že prekrila.

Tam ob cerkvi ždi sirotnik slepec,
siva brada lice mu obroblja,
gosli javorove so v levici,
desna lok po strunah tožnih vodi.
Narod se ob pevcu mračnem zgrinja,
sluša pesem o Nikóli Zrinskem,
sluša slavo kraljeviča Marka,
slepcu v torbo meče v dar denarje.
Drmačič pristopi radoveden,
a ko pevca mu pogled objame,
zdrzne se preplašen in nemudno
v množico korak tresoč obrne.
Slepcu pesem hipoma utihne,
dvigne s tal se, s palico tipaje
išče pota si iz Klanjca, rekši:
„Hvala, bratje! Bog vam dar povrni!“

Pevca — oj, to Krajišnik uskok je,
z Gregoričem se boril Ilijo
zvesto je junak za staro pravdo.
Od poraza strašnega do danes
v slepega se pevca je pretvarjal,
taval je iz kraja v kraj, da besen
kje zaloti končno izdajalca
in dejanje kletu mu poplača.

V goro Krajišniku pot se spenja,
črna misel orje mu po glavi,
in ko temna loza ga zajame,
kakor zver prežeč kraj steze sede.

Simon Drmačič tod mora priti,
saj le tod drži mu cestovanje,
ako vrača se na dom izdajnik,
ki si ga postavil je z zlatniki,
z darom za Gregoričevo glavo!
Pod stezó zija prepad; v globini
peni vrelca se zelena voda . . .
Oj, kako to postelja bo mehka
izdajalcu za poslednje spanje!

In tedaj se Drmačič pojavi,
predenj Krajišnik razljučen plane,
pot zastavi mu in ga pozdravi:
„Vidiš, bratec, ura je dospela,
da ti vrata v dno peklá odpahnem!“

„Pusti me!“ jecljaje prosi Simon,
„polovico svojega imetja
tebi dam, ti mi daruj življenje!“

Divje zagrohoče se Krajišnik,
Drmačiča trdno se oklene,
z njim nad brezдно bliskoma se skloni,
gluha noč oba na vek pogoltna.

E. Gangl.